

۱ عشق آسان نمود اول

ألا يا أيها السَّاقِ أدر كَأْساً وناولها
که عشق آسان نمود اول ولی افتاد مشکنها
ببوی نافه کآخر صبا زان طره بگشاید
ز تاب جعد مشکینش چه خون افتاد در دلها
مرا در منزل جانان چه امن عیش چون هر دم
جرس فریاد میدارد که بر بندید محملها
بمی سجاده رنگین کن گرت پیر مغان گوید
که سالک ییخبر نبود ز راه و رسم منزلها
شب تاریک و بیم موج و گردابی چنین هایل
کجا دانند حال ما سبکباران ساحلها
همه کارم ز خودکامی بیدنامی کشید آخر
نهان کی ماند آن رازی کزو سازند محفلها
حضوری گر همی خواهی ازو غایب مشو حافظ
متی ما تلق من تهوی دع الدنیا وأهلها

I LOVE'S AWAKENING

I

Ho, saki, haste, the beaker bring,
Fill up, and pass it round the ring;
Love seemed at first an easy thing—
But ah! the hard awakening.

2

So sweet perfume the morning air
Did lately from her tresses bear,
Her twisted, musk-diffusing hair—
What heart's calamity was there!

Within life's caravanserai
What brief security have I,
When momentarily the bell doth cry,
"Bind on your loads; the hour is nigh!"

3

Let wine upon the prayer-mat flow,
An if the taverner bids so;
Whose wont is on this road to go
Its ways and manners well doth know.

4

Mark now the mad career of me,
From wilfulness to infamy;
Yet how conceal that mystery
Whereof men make festivity?

A mountain sea, moon clouded o'er,
And nigh the whirlpool's awful roar—
How can they know our labour sore
Who pass light-burthened on the shore?

5

Hafiz, if thou wouldst win her grace,
Be never absent from thy place;
When thou dost see the well-loved face,
Be lost at last to time and space.